10/11/2022

Το Μέγα Έλεος

/ Γνώμες

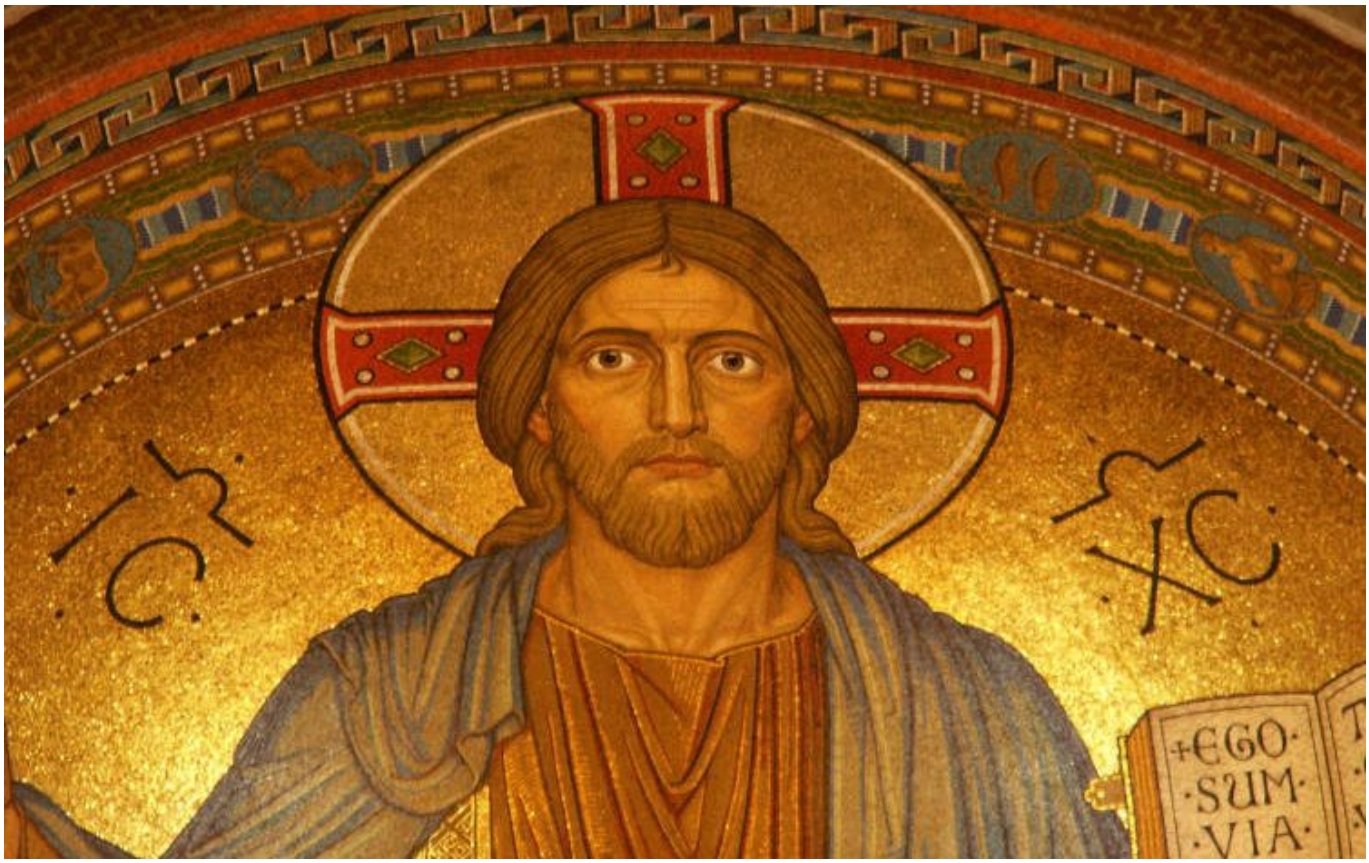

***«Κατέδησε τα τραύματα αυτού επιχέων έλαιον και οίνον».* Ο καλός Σαμαρείτης περιποιείται τον πεσμένο στη μέση του δρόμου κατατραυματισμένο άνθρωπο δένοντας τα τραύματά του, αφού πρώτα τα πλένει και τα περιποιείταιμε λάδι και κρασί (Κυριακή Η΄ Λουκά).**

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Ο **καλός Σαμαρείτης** είναι ο **Χριστός.** Το έλαιον συμβολίζει το έλεος, την ευσπλαχνία, την αγάπη του. Από το μέγα έλεός του κινούμενος, ήλθε να αναζητήσει τον εκπεσόντα Αδάμ. *«Το εμόν πλάσμα ου θέλω απολέσθαι».* Η διάθεση του Θεού έναντι του πλάσματός του ήταν πάντα *«έλεος αμέτρητον και φιλανθρωπία άφατος».*Ο Θεός αυτοπροσαγορεύεται μάλιστα με τα ονόματα αυτά, που δεν δείχνουν απλώς κάποιες ιδιότητές του, αλλά αυτή την εσώτατη ουσία του.

Όταν ο **Μωυσής** διαλεγόταν με τον Θεό στο όρος Σινά, ζήτησε και μια προσωπική χάρη. Να τον δει με τα μάτια του. *«Εμφάνισόν μοι σεαυτόν».*Ο Θεός του είπε ότι αυτόδεν γίνεται. *«Ου γαρ μη ίδη άνθρωπος το πρόσωπόν μου και ζήσεται».* Βρήκε όμως μια μέση λύση για χάρη του **Μωυσή,** που τον αγαπούσε *«παρά πάντας ανθρώπους»*. Να τον σκεπάσει με την παλάμη του σε μια οπή του βράχου, να περάσει ο Θεός με τη δόξα του και μετά να σηκώσει το χέρι του. «Τότε», του λέει, «θα δεις *"τα οπίσω μου, το δε πρόσωπόν μου ουκ οφθήσεταί σοι"*». Του είπε όμως και κάτι πολύ σημαντικό. Τη στιγμή εκείνη ***«καλέσω τω ονόματί μου»***. Θα απαγγείλω, θα ακούσεις προφερόμενο το όνομά μου. Πράγματι ο **Μωυσής** άκουσε κατά την ένδοξη εκείνη θεϊκή διέλευση, προφερόμενο από τον ίδιο τονΚύριο, το όνομα που διάλεξε για τον εαυτό του: ***«Θεός οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός»***(Εξ. **33,** 18-**34,** 10).

Αποκορύφωμα της θείας ευσπλαχνίας είναι η επίμονη, επώδυνη, θυσιαστική αναζήτηση του περιπεσόντος στους νοητούς ληστές-δαίμονες ανθρώπου. Από τον ουρανό, την **Άνω Ιερουσαλήμ**, ο Χριστός κατέρχεται στην Ιεριχώ, στον κατακλυσμό της αμαρτίας. Σηκώνει τον ημιθανή τραυματία, τον φέρνει στο πανδοχείο της **Θείας Χάρη**ς για θεραπεία. Ο άνθρωπος καλείται τώρα να προβεί στην ίδια κίνηση. Να πάρει στους ώμους του κάθε πληγωμένο που συναντά στον δρόμο του. Να ενεργεί κατά τον τρόπο του Χριστού. Χαρίζοντας σε όλους την ίδια ευσπλαχνία, το μέγα έλεος. Αλλιώς η θυσία του **Χριστού** θα μείνει γι' αυτόν ανενεργή.

Διαβάζουμε στο Γεροντικό για έναν άγιο ηγούμενο, που είχε τόση αγάπη στους μοναχούς του, ώστε προσευχόταν στον Θεό να τους βάλει όλους στον Παράδεισο μαζί του. Κάποτε τον κάλεσαν στη γιορτή μιας κοντινής μονής. Έστειλε μπροστά τους μοναχούς του, μετά ακολούθησε κι αυτός. Καθ' οδόν οι μοναχοί συνάντησαν έναν πληγωμένο. Τον είχε ρίξει το άλογό του και έφυγε. Ζήτησε τη βοήθειά τους. Μα εκείνοι του είπαν: «Πεζοί είμαστε κι εμείς, τίνα σου κάνουμε; Βιαζόμαστε κιόλας». Σε λίγο, να σου και ο ηγούμενος. Ακούγοντας την ιστορία του, λυπήθηκε και του είπε: *«Μα δεν πέρασαν από εδώ νωρίτερα κάποιοι μοναχοί;» «Ναι», είπε ο πληγωμένος, «αλλά είπαν πως ήταν πεζοί και βιάζονταν». Ο ηγούμενος είπε: «Δεν φεύγω, αν δεν σε σηκώσω». Τον έσυρε λίγο σε ένα μικρό βράχο και τον φορτώθηκε με κόπο στους ώμους του. Στην αρχή του φάνηκε πολύ βαρύς, μα καθώς προχωρούσε, όλο και ελάφρυνε. Στο τέλος δεν ένιωθε κανένα βάρος. Γυρίζοντας να δει τί συμβαίνει, τον βλέπει να ανεβαίνει στον ουρανό, ενώ συγχρόνως του φώναξε:«Πάτερ, αν θέλεις να βάλω στον Παράδεισο τους μοναχούς σου, όπως μου ζήτησες, δίδαξέ τους πρώτα να μιμούνται τη ζωή σου».*

Θέλεις *«αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος»;*Σπλαχνίσου πρώτα εσύ όποιον έχει ανάγκη.